

HỒI 61

Sự Cơ Bất Mật

K

hấu Trọng nhảy vào qua cửa sổ, chán nản nói: "Hai tên cầu tạt chúng đó cũng nham hiểm lắm, cấm vệ quân phòng thủ nghiêm mật đến cả con ruồi cũng khó bay lọt nữa".

Chỗ hai gã đang ở nằm ở góc hoa viên phía Tây Nam Lâm Giang cung, phía Tây và phía Nam là vùng đất trống không có gì che chở, tường cao và lầu gác, phía Đông là một hoa viên lớn, phía Bắc, là rừng trúc dày đặc không có lối đi, vì vậy lối thoát duy nhất chính là hoa viên kia. Từ Tử Lăng quay trở lại sớm hơn gã một bước, cũng đã quan sát rõ tình hình xung quanh, thở dài than: "Cách duy nhất chính là liều mạng vượt qua tường cao, qua ải chém tướng, có điều từ tiểu viện này đến tường cao còn cách tới ba trượng, sợ rằng chưa tới chân tường đã bị cấm vệ quân đứng trên vọng gác dùng loạn tiễn bắn chết, hoặc bị hảo thủ của đối phương chặn lại, lúc ấy thì muốn thoát thân còn khó hơn lên trời. Còn ngươi, tình hình ở hoa viên thế nào?".

Khấu Trọng cười khổ: "Nhìn thần tình của ta thì không cần hỏi cũng biết tình hình thế nào rồi. Trong hoa viên có bốn chỗ góc ngấm, đèn đuốc sáng như ban ngày, muốn thoát khỏi đây mà không ai biết chỉ là si nhân nằm mộng mà thôi. Đây nhất định là do Độc Cô Thịnh đích thân bố trí để phòng ngừa chúng ta đào tẩu".

Gã ngưng lại giây lát để lấy hơi rồi nói tiếp: "Nếu như chỉ thế này mà đã không thể đào tẩu, quả thực là tổn hại đến uy danh của Dương Châu Song Long chúng ta, càng bị hai tên cầu tạt chúng đó khinh thường".

Từ Tử Lăng trầm ngâm nói: "Ngươi đã nghĩ qua chưa, dù chúng ta có chạy thoát khỏi đây, chúng ta còn phải vào trong thành nữa. Hơn nữa, dù có vào trong thành được, cũng không biết có thể tìm thấy Tổ tỷ hay không nữa?".

Khấu Trọng mỉm cười nói: "Yên tâm đi! Mỹ nhân sư phụ không dám lừa ta đâu, ta sớm đã hẹn ước với nàng ta lưu lại ám ký để chúng ta có thể dễ dàng tìm thấy nơi ở của nàng ta và Tổ tỷ rồi. Đây chính là chỗ tốt của bất chấp thủ đoạn đó".

Từ Tử Lăng á khẩu vô ngôn, không biết nói gì. Khấu Trọng phân tích: "Phòng thủ ở đây vô cùng thâm nghiêm, nhưng chúng ta đều biết rất rõ lòng quân hầu như đã tản mạn, kẻ nào kẻ nấy đều muốn sống an nhàn hoặc đào tẩu. Hắc! Thử nghĩ xem, nếu chúng ta đột nhiên thất tung, những tên cấm vệ quân đó sẽ phải làm sao đây?".

Hai mắt Từ Tử Lăng sáng rực lên: "Bọn chúng sẽ cho rằng Dương Quảng ra lệnh cho Độc Cô Thịnh coi chừng chúng ta, nếu như thất chức thế này, Dương Quảng không chém đầu cả bọn mới là chuyện lạ đó. Tự nhiên bọn chúng sẽ đào ngũ tập thể hết cả thôi".

Khấu Trọng nói: "Kế sách này của ta có thể không hữu dụng trong lúc bình thường, nhưng lúc này nhân tâm hoảng loạn, ai nấy đều kiêng dè lẫn nhau nên không ai dám khinh cử vọng động cả! Dù sao thì cũng còn mấy canh giờ nữa trời mới sáng, chúng ta cứ đợi con bà nó hai canh giờ nữa, đợi đám cấm vệ đó vừa lạnh vừa mệt hãy tiến hành đại kế!".

oOo

Cuối giờ dần. Đầu giờ mao. "Vụt vụt!".

Hai đạo hắc ảnh vọt ra từ gian phòng hai gã Khấu, Từ đang ở, phóng về phía trúc lâm, mấy ngọn phong đăng gần đó đều cùng lúc tắt phụt. Tiếp đó là tiếng sột soạt, tiếng trúc bị chặt gãy làm kinh động tất cả đám cấm vệ. Trong số cấm vệ quân mà Độc Cô Thịnh phái đi giám sát hai gã lần này không thiếu gì hảo thủ, lập tức đã nhảy vọt tới rừng trúc, chia hai mặt trước sau truy bắt hai gã, nhưng không ngờ ngay cả một cái bóng cũng không tìm thấy. Đám cấm vệ quân này không ai là không biết tính tình của Dương Quảng, không dám đánh chuông báo hiệu, chỉ chia nhau tìm kiếm trong yên lặng, cũng có kẻ vào lục soát phòng hai gã, nhưng chỉ xem xét qua loa, sau khi khẳng định không có người thì lại chạy ra ngoài tìm kiếm. Nửa canh giờ sau, mấy cái đầu chum lại thương nghị, có kẻ nói: "Lần này thì không xong rồi, các vị có dự định gì không?".

Một kẻ khác nói: "Lưu lại đây tất chết hết cả đám chứ chẳng nghi, đào tẩu may ra còn có một chút sinh cơ, thứ cho tiểu đệ không bồi tiếp được nữa!".

Thực sự thì kẻ nào cũng có ý này nên y vừa nói ra, hơn trăm cấm vệ quân lập tức ồn ào tản ra, trong chốc lát đã không còn kẻ nào đứng canh gác nữa. Lúc này Khấu Trọng và Từ Tử Lăng mới chui ra từ gầm giường. Khấu Trọng mỉm cười nói: "Còn kịp đi ăn bánh bao của Trinh tẩu làm đó!".

oOo

Lúc Từ Tử Lăng và Khấu Trọng vào thành thông qua thủy đạo ngày trước thì trời đã hửng sáng. Hai gã trở về đất xưa, tất cả đều hết sức quen thuộc, nhưng lại cũng hết sức lạ lẫm, trong lòng bất giác trào dâng một niềm phấn chấn không thể gọi tên. Khấu Trọng bần khoản nói: "Ngày ấy đám chó săn của Vũ Văn Hóa Cập đuổi theo chúng ta, có lẽ cũng tìm ra lối đi bí mật này, tại sao bọn chúng lại không lấp đi nhỉ?".

Từ Tử Lăng đang vận công làm khô quần áo, thuận miệng đáp: "Có thể bọn chúng lưu lại để sau này dùng đến".

Khấu Trọng đẩy gã một cái, bật cười nói: "Vận công làm gì chứ? Chúng ta đến tiệm y phục ngày xưa trộm lấy vài bộ đồ mới cho xong, tiện thể khiến tên quý bunn xin đó đau lòng một phen!".

Hai gã đắc ý cười vang, nhân lúc trời còn chưa sáng hẳn, nhảy vọt lên nóc nhà nhằm thẳng hướng tiệm y phục ở thành Đông lướt đi. Bọn gã không ngờ đã uống công một chuyến. Khi đến nơi, mới biết thì ra tiệm y phục và hơn mười gian tiệm gần đó đã bị trưng dụng làm nơi ở cho Tùy binh hết cả. Khấu Trọng thở dài nói: "Đám tàn binh bại tướng nhiều như châu chấu này đã đục khoét, cắn phá Dương Châu tới độ thủng chi thủng chít rồi! Ôi! Trinh tẩu xinh đẹp như vậy, không biết có bị bọn chúng nhìn trúng không nữa?".

Từ Tử Lăng không nói tiếng nào, lách mình vào một ngõ nhỏ, chạy về phía thị tập.

oOo

Sạp hàng của Trinh tẩu quả nhiên không còn nữa, thay vào đó là một sạp bán rau quả. Thị tập vẫn nhiệt náo như xưa, nhưng đều là những gương mặt lạ lẫm và giọng nói của vùng khác. Từ Tử Lăng chớp lấy ông chủ sạp rau quả hỏi: "Vị đại tẩu bán bánh bao ở đây đã đi đâu rồi?" Ông chủ thở dài khổ não nói: "Đương nhiên là đã đi rồi! Chỉ có những người không có nơi nào để đi như ta mới ở đây chờ chết mà thôi. Có điều nếu các đám lính kia còn cướp nốt số hàng này nữa, sáng mai ta cũng phải thử liều ra khỏi thành một phen xem sao".

Một lão đầu đang đứng bán hàng bên cạnh chợt hỏi: "Có phải khách quan muốn hỏi lão Phùng? Hai người có phải là thân thích của họ không?".

Khấu Trọng vội đáp: "Tôi là cháu của ông ấy".

Lão đầu thở dài than: "Bọn họ cũng vì làm bánh bao quá nổi tiếng mà mắc vạ vào thân, thánh thượng vừa tới Giang Đô đã triệu vào cung làm trù sư rồi, từ đó trở đi thì không còn nghe tin tức gì nữa".

Từ Tử Lăng nắm chặt hai tay lại, quay đầu bỏ đi. Khấu Trọng chạy theo bên cạnh gã, chen chúc giữa dòng người hối hả, miệng hỏi: "Người định đi đâu vậy?" Từ Tử Lăng giận dữ nói: "Ta phải đi cứu Trinh tấu!".

Khấu Trọng chớp lấy cánh tay gã, nói như hét vào mặt: "Bình tĩnh! Người quên cảnh trung minh nguyệt rồi hay sao?".

Từ Tử Lăng giật mình dừng lại, lập tức có người phía sau đẩy hai gã lên, đồng thời có tiếng quát mắng: "Đừng có cản đường!".

Hai gã vội vàng chen ra khỏi thị tập. Rồi khỏi chỗ chật chội chen chúc ấy, bọn gã đều cảm thấy đầu óc tỉnh táo ra đôi phần. Khấu Trọng đề nghị đi kiểm thử gì dẫn bụng trước. Trên một căn tử lầu gần đó. Sau khi nhét bừa vài chiếc bánh bao vào hai chiếc bụng rỗng không, Khấu Trọng mới nói: "Bất luận là người làm gì, ta cũng đều ủng hộ người cả. Có điều tuyệt đối không thể hành sự lỗ mãng, đầu tiên chúng ta phải giải quyết vấn đề của Tổ tỷ đã, sau đó thì mới có thể phóng tay làm mạnh được".

Nói đoạn lại thở dài than: "Đại Tù quả thật đã hết rồi, thiên hạ sẽ trở thành một mớ hỗn độn bầy nhầy, nếu không có người đứng ra thống nhất thiên hạ, lão bách tính không biết sẽ khổ sở đến nhường nào. Nếu không may để bọn người Đột Quyết đánh vào Trung nguyên, người Hán chúng ta sẽ rơi vào cảnh bị ngoại tộc thống trị, nước mất nhà tan. Chỉ cần người chịu giúp ta, chúng ta sẽ đứng dậy giành lấy giang sơn, tận hết sức lực làm một số chuyện tốt cho những bá tánh vô tội".

Từ Tử Lăng nói: "Dường như người đã nghĩ quá xa rồi, hiện giờ không phải là lúc thảo luận chuyện này. Người nghĩ rằng Độc Cô Thịnh sẽ buông tha cho chúng ta sao? Bây giờ phải đi tìm Tổ tỷ trước đã!".

Khấu Trọng cầm lấy hai cái bánh bao thịt, đứng dậy nói: "Người phụ trách mua hai bộ y phục mới, ta đi tìm ám kị, lát nữa sẽ gặp nhau ở đầu đông cửa ngõ Ma Công".

Từ Tử Lăng ngược mắt nhìn gã hỏi: "Tại sao không cùng đi, có chuyện gì còn có thể tiếp ứng cho nhau?".

Khấu Trọng nói: "Hai người đi không tiện, lại dễ bị những người quen cũ nhận ra, ta thấy chia nhau hành sự có lẽ ổn thỏa hơn một chút".

Từ Tử Lăng đành gật đầu để gã đi.

oOo

Khấu Trọng nghênh ngang đi trên phố, thỉnh thoảng lại gặp một đội Tùy binh, nhưng tuyệt nhiên không thấy bóng một phụ nữ nào, nếu có thì cũng chỉ là những người tuổi tác đã cao, tóc bạc da mồi. Chỉ nội chuyện này là cũng đã biết tại sao có nhiều người rời khỏi Dương Châu đến vậy. Trong mắt lão bách tính, Tùy binh còn đáng sợ hơn bất cứ đạo nghĩa quân nào. Đột nhiên có người gọi tên gã: "Trọng thiếu gia!".

Khấu Trọng giật thót mình, đưa mắt nhìn về hướng phát ra tiếng gọi, chỉ thấy một người đang đứng trong ngõ nhỏ vẫy tay với gã. Khấu Trọng do dự giây lát rồi bước về phía đó. Một hán tử vạm vỡ đen thui, xem ra cũng có chút võ công chộp lấy hai vai gã nói: "Thì ra đúng là ngươi, mới đầu ta còn không dám khẳng định nữa! Hắc! Xem ra hai năm nay ngươi cũng được ăn no mặc ấm lắm!".

Người này tên gọi Quế Tích Lương, là bạn ngày xưa cùng lăn lộn nơi đầu đường góc chợ với Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, hồi đó còn cùng hai gã đánh nhau với một bọn lưu manh khác, lần nào cũng thua tan tác bỏ chạy. Quan hệ giữa mấy người bọn gã cũng rất thân thiết. Khấu Trọng thấy y mặc y phục của Trúc Hoa Bang, trên mũ còn thêu ba lá trúc, ngạc nhiên nói: "Ngươi lên làm hương chủ từ hồi nào vậy? Không phải đã trèo lên đầu rất nhiều người hay sao?".

Quế Tích Lương cười cười đáp: "Toàn nhờ bang chủ coi trọng ta, nhận ta làm đồ đệ mà thôi! Hà...".

Khấu Trọng kéo y vào sâu trong ngõ, không hiểu hỏi: "Đây là chuyện tốt, hà có gì ngươi phải thổ dài như vậy?".

Quế Tích Lương nói: "Chuyện lớn như vậy mà ngươi cũng không biết sao? Hai năm nay rốt cuộc ngươi đã trốn đi đâu vậy? Còn tiểu Lăng nữa?".

Khấu Trọng nói: "Ngươi trả lời câu hỏi của ta trước đã".

Quế Tích Lương hừ nhẹ một tiếng nói: "Nói gì thì nói ta cũng là một hương chủ, ai phải trả lời trước chứ?".

Khấu Trọng cười cười nói: "Lên giọng lão đại à? Người thích thì ta cho người làm một lần! Hai năm nay ta và tiểu Lăng lưu lã giang hồ, Đỗ Phục Uy, Trác Nhược cái gì gì đó chúng ta đều gặp qua rồi, còn bắt tay, uống rượu cùng họ nữa. Hà! Giờ đến lượt người nói đó!".

Quế Tích Lương hiển nhiên cho rằng gã bịa đặt, bật cười khùng khục nói: "Tên tiểu quỷ nhà ngươi bây giờ còn to lớn hơn cả ta, đáng tiếc tính cũ vẫn không đổi. Chẳng trưởng thành lên được chút nào. Ôi! Người có biết hai tháng trước chỉ vì không chịu giao Ngọc Linh của Thiên Tiên lâu ra mà còn giúp nàng ta chạy trốn nên bang chủ đã bị tên hôn quân kia sai người đánh chết".

Khấu Trọng giơ ngón tay cái lên nói: "Hảo hán tử!".

Quế Tích Lương cười khố nói: "Chết rồi thì hảo hán cũng có ích mẹ gì. Hiện giờ người trong Trúc Hoa bang đã tứ tán khắp nơi, chỉ còn lại gần trăm người. Chúng ta đang chờ mong bọn Đỗ Phục Uy hay Lý Tử Thông đánh tới thì sẽ làm nội ứng để báo thù cho bang chủ lão nhân gia".

Hai mắt Khấu Trọng sáng bừng lên, thấp giọng hỏi nhỏ: "Đã chọn tân bang chủ chưa vậy?".

Quế Tích Lương thở dài: "Chọn bang chủ quỷ gì nữa? Hiện giờ chúng ta giống như một nắm cát khô, có điều bọn ta đã có hẹn ước, sau khi hôn quân đó chết, sẽ tụ hội tại Đôn Dương, xem xem có thể chọn ra tân bang chủ hay không".

Lúc này hai gã đã đến cuối ngõ, bên ngoài là một con phố lớn khác, Quế Tích Lương dừng bước nói: "Bây giờ ta không thể ra ngoài gặp người được. Người còn nhớ nhà của tên tiểu tử Hạnh Dung không? Ta đang ẩn nấp ở đó".

Khấu Trọng thuận miệng hỏi: "Ngôn lão đại ra sao rồi?".

Quế Tích Lương nói: "Còn nhớ đến ý à? Hai tên tiểu tử các người không biết đã lấy trộm thứ gì của quan gia, liên lụy tới cả trăm người, từ sau chuyện ấy thì không còn ai thấy bọn họ đâu nữa. Nghe nói là chuyện này có liên quan tới Vũ Văn Hóa Cập có đúng không?".

Khấu Trọng thở dài: "Yên tâm! Ta đảm bảo với người Vũ Văn Hóa Cập sẽ không sống được lâu nữa đâu! Tên hôn quân đó sắp khai đao với hắn rồi!".

Quế Tích Lương khịt mũi nói: "Người đúng là chết cũng không đổi tính, Vũ Văn Hóa Cập căn bản không hề coi hôn quân đó vào đâu, trước khi chết bang chủ có quan hệ rất tốt với y, người đã từng nói với ta rằng cả nữ nhân của Dương Quảng mà y cũng dám...".

Khấu Trọng biến sắc nói: "Người có biết nữ nhân đó là ai không?".

Quế Tích Lương nói: "Đương nhiên là người đẹp nhất rồi, bằng không y đâu cần mạo hiểm như vậy chứ".

Khấu Trọng thầm kêu hồng hét, hai nữ nhân xinh đẹp nhất bên cạnh Dương Quảng là Tiêu phi và Chu phi. Chu phi là người của Ba Lăng Bang, có lẽ không có vấn đề gì. Nhưng nếu Tiêu phi là người của Vũ Văn Hóa Cập, vậy thì hẳn ắt đã biết chuyện gã và Từ Tử Lăng đến Giang Đô để hại mình. Càng nghĩ càng kinh hãi, gã đâu còn tinh thần để dây dưa với tên tiểu tử này, vội vàng bỏ đi.

oOo

Khấu Trọng thấy Từ Tử Lăng hai tay trống không thì ngạc nhiên hỏi: "Y phục đâu?".

Từ Tử Lăng phần nộ nói: "Mấy chỗ bán y phục nếu không bị cướp thì cũng đã đóng cửa hết cả. Người người đều nói hôn quân kia đi đến đâu thì nơi đó không có pháp kỷ, lòng dân tan tác, ta thật muốn đánh một quyền cho hắn chết tươi ngay lập tức. Ô! Sao sắc mặt người khó coi thế?".

Khấu Trọng thò đầu ra ngoài nhìn ngó, đợi cho tốp Tùy binh đi qua mới hạ giọng nói: "Người xem đám Tùy binh kia có gì lạ không?".

Từ Tử Lăng còn tưởng rằng gã ám chỉ bọn Độc Cô Thịnh phái người đi bắt bọn gã, trả lời: "Xem ra không có gì đặc biệt, theo ta thấy hiện giờ lòng quân đã loạn, dù là lệnh trên truyền xuống kẻ dưới chưa chắc đã dụng tâm chấp hành".

Khấu Trọng thở dài: "Không phải ta lo lắng vấn đề này, mà lo lắng chuyện Vũ Văn Hóa Cập đã nghe được phong thanh chúng ta tới đây rồi. Mau! Đi tìm Tố tử đã, chúng ta vừa đi vừa nói!

oOo

Hương Ngọc Sơn không hổ là nhân vật cơ trí, chọn nơi ẩn thân nằm ở vùng ngoại ô phía Nam, cách Trường Giang không xa, nếu không may có chuyện, dù là bỏ trốn bằng đường thủy hay đường bộ đều rất thuận tiện. Nhìn bề ngoài, đó chỉ là một căn nhà bình thường, nhưng lại chính là sào huyệt bí mật của Ba Lăng bang ở vùng này. Hai gã vừa vào nội viện, lập tức cảm thấy có điều khác lạ, một gã đầu mục Ba Lăng bang chạy tới thấp giọng nói: "Độc Cô Thịnh, Phỉ Uẩn đã đến rồi!".

Khấu Trọng sớm đã đoán biết được chuyện này, bật cười ha hả, hiền ngang ngạnh cao đầu bước vào đại sảnh. Từ Tử Lăng đi sau lưng gã, trong lòng không khỏi dâng lên một cảm giác kỳ lạ, gã hảo huynh đệ này của gã đã không còn là tên tiểu tử của ngày xưa nữa rồi, mà đã trở thành một nhân vật có thể đối diện với bất cứ cường địch nào trên đời. Độc Cô Thịnh ngồi sừng sững giữa sảnh, một bên là Hương Ngọc Sơn, Tổ Tổ và Tiều đại tử, một bên là Phỉ Uẩn mặt mày hầm hè, còn Vân Ngọc Chân thì không biết đã đi đâu. Hai bên có năm sáu đại hán cầm bào, vừa nhìn đã biết là những cao thủ trong cấm vệ quân. Độc Cô Thịnh hai mắt phát xạ hàn quang, trầm giọng hỏi: "Các người làm vậy là có ý gì?".

Khấu Trọng chậm rãi dừng bước, đảo mắt một vòng, cười hì hì nói: "Huynh đệ chúng ta cũng biết đó là ý gì? Thích mạng chúng ta là nô tài, lại cho người giám sát như là tội phạm! Hắc! Mọi người thử nói xem đó là ý gì?".

Hương Ngọc Sơn đưa mắt nhìn Tổ Tổ đang sợ hãi tới mặt cắt không còn giọt máu, đứng dậy nói: "Khấu huynh và Tử huynh trở về thì tốt rồi, chỉ là hiểu lầm nhỏ thôi mà! Nào! Ngồi xuống đây rồi nói tiếp!".

Phỉ Uẩn đại phát quan uy, đập mạnh tay xuống thành ghế, quát lớn: "Hiểu lầm cái gì? Ngọc Sơn người ngồi xuống cho bản quan! Hãy làm rõ sự tình trước đã!".

Từ Tử Lăng thấy Tổ Tổ sợ hãi, trong lòng không khỏi cảm thấy nhói đau, cười lạnh một tiếng nói: "Ta không hiểu tại sao đến giờ này mà các người vẫn lằng nhằng ở đây mãi vậy, thông minh ra thì phải đào tẩu cho mau, kéo để chậm trễ thì có hối hận cũng không kịp đâu".

Độc Cô Thịnh nghe ra trong lời nói của gã còn có ý khác, đưa tay ngăn cản Phỉ Uẩn phát tác, trầm giọng nói: "Tử huynh đệ có thể nói rõ hơn không?".

Khấu Trọng xen miệng vào: "Ta vừa nghe được tin tức, trong đám sủng phi của thánh thượng có người đã tư thông với Vũ Văn Hóa Cập. Vì vậy kế hoạch của chúng ta đã không còn là bí mật nữa. Nếu ngài là Vũ Văn Hóa Cập, ngài sẽ làm thế nào?".

Mọi người cùng lúc biến sắc. Phỉ Uẩn cố dồn nội hỏa xuống, đổi giọng ôn hòa hỏi: "Tin tức này từ đâu tới? Có biết là phi tử nào không?".

Khấu Trọng nói: "Là do người của Trúc Hoa bang nói, nghe nói trước khi chết bang chủ Trúc Hoa bang là người của Vũ Văn Hóa Cập nên mới biết được chuyện này".

Phỉ Uẩn tức giận chửi bới: "Thì ra là tên tạp chủng không biết thức thời đó".

Nghe khẩu khí của y thì biết cái chết của tiền bang chủ Trúc Hoa bang không liên quan trực tiếp thì cũng có quan hệ gián tiếp tới y. Độc Cô Thịnh quay sang nói với một thủ hạ: "Gia Minh, binh tướng của Vũ Văn phiệt hôm nay có gì lạ không?".

Một hán tử cao gầy lắc đầu đáp: "Người của chúng ta vẫn nghiêm cẩn giám thị Vũ Văn Hóa Cập, Vũ Văn Trí Cập và Uất Trì Thắng, đều không có gì khác thường".

Độc Cô Thịnh thở phào nói: "Không có lửa thì sao có khói chứ, hơn nữa Vũ Văn Hóa Cập trước giờ được tự do ra vào cung cấm, chuyện này cũng rất có thể xảy ra. Cũng may lão phu sớm đã có chuẩn bị, hai ngày nay đã không cho bất kỳ ai rời khỏi cung...".

Từ Tử Lăng ngắt lời: "Lúc này không phải là lúc để tự an ủi mình, những kẻ giám sát chúng ta đêm qua không phải đã trốn hết rồi sao? Nếu trong số đó có người của Vũ Văn Hóa Cập, lại từng giúp phi tử kia truyền tin, vậy thì Vũ Văn Hóa Cập chắc chắn đã biết hoàn cảnh của mình lúc này như thế nào rồi".

Tiêu đại tử chen vào hỏi: "Hiện nay quân quyền ở trong tay người nào vậy?".

Độc Cô Thịnh đáp: "Thân vệ của thánh thượng đều là người đã theo lão phu lâu năm, đại để không có vấn đề gì, còn về có hay không một số kẻ dị tâm hay bị người mua chuộc thì ngay cả lão phu cũng không thể chắc chắn".

Phỉ Uẩn tiếp lời nói: "Ngoại trừ thân vệ, còn có quân đồn trú ở Giang Đô và cấm vệ quân đi theo thánh thượng tới đây. Quân đồn trú do Uất Trì Thắng chưởng quản, quân cấm vệ do Tư Mã Đức Kham chỉ huy. Vũ Văn Hóa Cập và Vũ Văn Trí Cập đều không có quyền trực tiếp nắm giữ quân đội".

Ngữ khí của y giờ đây đã ôn hòa hơn rất nhiều: "Bản quan đích thực có chút không đúng, ở đây xin thành tâm xin lỗi hai vị tiểu huynh đệ. Chuyện này không thể chậm trễ, chúng ta phải nhân lúc Vũ Văn Hóa Cập chưa biết chuyện, tiền hạ thủ vi cường, nhổ sạch gốc rễ của Vũ Văn phiệt ở Giang Đô, bằng không hậu họa sẽ vô cùng. Mời hai vị huynh đệ

lập tức theo bản quan đi yết kiến thánh thượng, thánh giá của người đã trở lại Vương thành rồi”.

Hương Ngọc Sơn cũng khuyên giải: "Mục đích trở về Dương Châu chuyển này của hai vị đại ca là báo cừu cho ân sư, nhân lúc Vũ Văn Hóa Cập còn chưa biết chuyện này, hãy mau chóng hành động, bằng không để lỡ cơ hội thì vĩnh viễn không thể quay lại đâu”.

Khấu Trọng nhát giọng nói: "Thật sự không có điều động quân đội hay dấu vết gì của ý đồ tạo phản sao?”.

Chúng nhân nghe ngữ khí của gã, hết thấy đều cảm thấy ngạc nhiên. Tổ Tổ nén không nổi, lên tiếng hỏi: "Tiểu Trọng nghĩ gì vậy? Mau nói ra đi!”.

Từ Tử Lăng tài trí tương đương với Khấu Trọng, lập tức hiểu ra, lên tiếng hỏi: "Tư Mã Đức Kham dẫn theo bao nhiêu người đi bắt Đậu Hiền? Xuất phát lúc nào?”.

Độc Cô Thịnh giật mình: "Từ huynh đệ nói hấn muốn tạo phản?”.

Khấu Trọng nói: "Quân sĩ đào vong, trách nhiệm đương nhiên là đổ hết lên người y, quan hệ của y và Vũ Văn Hóa Cập thế nào?”.

Phỉ Uẩn giật mình đứng dậy, run giọng nói: "Không xong! Y không có lý do gì để dẫn hai vạn người chỉ để đi lùng bắt hơn trăm người bọn Đậu Hiền”.

Từ Tử Lăng nói: "Y truy bắt Đậu Hiền chỉ là hư trương thanh thế mà thôi, theo ta thấy muộn là đêm nay y sẽ dẫn quân trở về, cùng phối hợp với Vũ Văn Hóa Cập và Uất Trì Thắng đánh vào hoàng cung”.

Sắc mặt Phỉ Uẩn trở nên khó coi vô cùng, lo lắng nói: "Chuyện này không phải tầm thường, chúng ta phải lập tức vào cung bẩm báo với thánh thượng”.

Khấu Trọng quát lớn: "Chậm đã! Chúng ta có thể mạo hiểm phen này cùng với ông, nhưng phải đưa tử tử của chúng ta rời khỏi Giang Đô trước để chúng ta không phải lo lắng chuyện gì nữa đã”.

Độc Cô Thịnh và Phỉ Uẩn đưa mắt nhìn nhau, lộ vẻ do dự không quyết, không có Tổ Tổ, nếu hai tên tiểu tử này lại trốn đi lần nữa thì bọn y biết tìm bọn gã ở đâu? Hơn nữa, thời gian cũng không cho phép bọn y làm như vậy. Tổ Tổ lắc đầu phản đối: "Không! Ta đợi các đệ trở lại rồi cùng đi!”

Khấu Trọng cười khổ nói: "Khi xảy ra chuyện thì không ai có thể rời khỏi Dương Châu này được, sợ rằng ngôi nhà này cũng không còn là bí mật với Vũ Văn Hóa Cập nữa rồi”.

Hương Ngọc Sơn vỗ ngực bảo đảm với Độc Cô Thịnh và Phỉ Uẩn: "Hai vị đại ca của tại hạ là người dám nói dám làm, lại có thâm cừu đại hận với Vũ Văn Hóa Cập, hai vị đại nhân xin cứ yên tâm".

Độc Cô Thịnh cực chẳng đã đành gật đầu đáp ứng. Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cáo biệt với Tố Tố, lại dặn dò Hương Ngọc Sơn chăm sóc cho nàng, rồi mới mang cảm giác không vào hang cọp, sao bắt được cọp con đi theo Độc Cô Thịnh và Phỉ Uẩn yết kiến hôn quân lần nữa.

- o O o -